

PRESUDA SUDA

16. ožujka 1983. (*)

„Porezno uređenje robe u provozu – Učinci GATT-a u okviru prava Zajednice”

U predmetu 266/81,

povodom zahtjeva za prethodnu odluku, na temelju članka 177. Ugovora o EEZ-u, koji je uputio Corte Suprema di Cassazione (Vrhovni kasacijski sud, Italija) u predmetu između

Società Italiana per l'Oleodotto Transalpino (SIOT), sa sjedištem u Trstu,

i

Ministero delle Finanze (Ministarstvo financija), Ministero della Marina Mercantile (Ministarstvo trgovinske mornarice), Circoscrizione doganale di Trieste (Carinska uprava u Trstu) i Ente autonomo del porto di Trieste (Samostalna lučka uprava Trst),

kao i u šest drugih sporova, spojenih s prvim, između istih stranaka ili nekih od njih kao stranaka glavnih postupaka, žalbenih postupaka ili postupaka za donošenje međupresude,

o nadležnosti Suda da tumači Opći sporazum o carinama i trgovini (GATT), učincima stupanja Zajednice u obveze država članica iz tog sporazuma, učinku odredaba Općeg sporazuma o carinama i trgovini na nacionalni pravni poredak, tumačenju članka V. stavka 3. Općeg sporazuma o carinama i trgovini, članka 90. stavka 1. i članka 113. stavka 1. Ugovora o EEZ-u kao i uređaba Vijeća br. 542/69 od 18. ožujka 1969. i br. 2813/72 od 21. studenog 1972. u vezi s proračunskim i lučkim davanjima propisanim Uredbom-zakonom br. 47 od 28. veljače 1974. preinačenom u Zakon br. 117 od 16. travnja 1974., kao i o pravima pojedinaca u slučaju nezakovitosti tih davanja,

SUD,

u sastavu: J. Mertens de Wilmars, predsjednik, P. Pescatore, A. O'Keefe i U. Everling, predsjednici vijeća, Mackenzie Stuart, G. Bosco, O. Due, K. Bahlmann i Y. Galmot, suci,

nezavisni odvjetnik: G. Reischl,

tajnik: P. Heim,

donosi sljedeću

Presudu

1 Rješenjem od 21. svibnja 1981., koje je tajništvo Suda zaprimilo 6. listopada 1981., Corte Suprema di Cassazione (Vrhovni kasacijski sud) uputio je Sudu na temelju članka 177. Ugovora o EEZ-u četiri prethodna pitanja koja se odnose:

– prvo, na tumačenje članaka 90., 113. i 177. Ugovora o EEZ-u, Uredbe Vijeća br. 542/69 od 18. ožujka 1969. o provožu u Zajednici (SL L 77, str. 1.) i Uredbe Vijeća br. 2813/72 od 21. studenog 1972. o sklapanju sporazuma između Europske ekonomske zajednice i Republike Austrije o primjeni propisa o provožu u Zajednici (SL L 294, str. 86.); i

– drugo, na učinak unutar Zajednice Općeg sporazuma o carinama i trgovini od 30. listopada 1947. (GATT, u daljnjem tekstu: Opći sporazum) i tumačenju članka V. toga sporazuma o slobodi provoza,

kako bi mogao ocijeniti jesu li s pravom Zajednice i, prema potrebi, pravilima Općeg sporazuma usklađena davanja za istovar i utovar robe koja se na temelju Uredbe-zakona br. 47 od 28. veljače 1974. preinačene u Zakon br. 117 od 16. travnja 1974., naplaćuju na naftu koja se prekoalpskim naftovodom prevozi u Saveznu Republiku Njemačku i Republiku Austriju.

2 Iz spisa proizlazi da se ta pitanja javljaju u okviru skupine sporova između, s jedne strane, Società Italiana per l'Oleodotto Transalpino (SIOT), trgovačkog društva osnovanog u skladu s talijanskim pravom koje je bilo odgovorno za izgradnju dijela prekoalpskog naftovoda na talijanskom državnom području između Trsta i austrijske granice i upravljanje njime i, s druge strane, Ministero delle Finanze (Ministarstvo financija), Ministero delle Marina Mercantile (Ministarstvo trgovinske mornarice), Circonscrizione doganale di Trieste (Carinska uprava u Trstu) i Ente autonomo del porto di Trieste (Samostalna lučka uprava Trst), u vezi s naplatom spornih davanja na sirovu naftu koja se istovaruje u postrojenja društva SIOT, a namijenjena je rafinerijama koje se nalaze dijelom u Saveznoj Republici Njemačkoj i dijelom u Republici Austriji.

Okolnosti spora

3 Valja podsjetiti da je prije primjene Uredbe-zakona iz koje proizlazi spor, Italija na temelju Zakona br. 82 od 9. veljače 1963. naplaćivala „davanje za istovar” na uvezenu robu i tzv. „lučko” davanje na robu koja se utovarivala i istovarivala, bez obzira na njezino podrijetlo i odredište, u određenim lukama, uključujući luku Trst. Prvo od tih davanja nije se primjenjivalo na naftu koju je istovarivalo društvo SIOT, jer nafta nije bila namijenjena uvozu. Što se tiče drugog davanja, Zakon je izrijekom predviđao izuzeće za robu koja se u luci Trst nalazi u provožu.

4 U svojoj prethodnoj odluci od 10. listopada 1973. (Variola, 34/73, Zb., 1973., str. 981.) Sud je presudio da prvospomenuto davanje, koje se naplaćuje upravo na uvezene proizvode, treba smatrati davanjem s učinkom istovrsnim carinama i da je stoga nespojivo s pravom Zajednice. Istodobno je Komisija u vezi s upravo tim „davanjem za istovar” podnijela tužbu zbog povrede obveze države, koja je u registar tajništva Suda upisana pod brojem 172/73 (SL C 99 od 20. 11. 1973., str. 4.). Na temelju zaključka iz navedene presude, Italija je Uredbom-zakonom br. 47 izmijenila svoje zakonodavstvo. Davanje za istovar zamijenila je „proračunskim davanjem za istovar i utovar” (u daljnjem tekstu: proračunsko davanje) koje se primjenjivalo bez obzira na podrijetlo ili odredište robe. Komisija je smatrala da nakon te promjene spornog

davanja više ne postoji propust u ispunjenju obveza prema pravu Zajednice pa je slijedom toga povukla svoju tužbu (SL C 69 od 14. 6. 1974., str. 5.). Što se tiče „lučkog davanja”, ono se i dalje primjenjivalo na temelju odredbi zakona iz 1963., osim što je bilo ukinuto prethodno predviđeno izuzeće za provoz robe kroz luku Trst.

- 5 Od stupanja na snagu Uredbe-zakona br. 47, talijanske porezne vlasti zahtijevale su plaćanje dvaju davanja – „proračunskog davanja” i „lučkog davanja” – na sirovu naftu koja se istovarivala u postrojenja društva SIOT i prevozila prekoalpskim naftovodom. S tim u vezi društvo SIOT podnijelo je pred Tribunale di Trieste (Općinski sud u Trstu) nekoliko tužbi koje su se odnosile na pojedina razdoblja tijekom 1974. i 1975. Potom je, ne prejudicirajući sudsku odluku, platilo sva davanja i čekalo na rješenje spora. Tribunale di Trieste (Općinski sud u Trstu) odbio je tužbe pa je društvo SIOT podnijelo žalbe pred Corte d'Appello di Trieste (Žalbeni sud u Trstu) koji je u više uzastopnih odluka žalbe odbio. Nakon tih presuda nekoliko je žalbi bilo uloženo pri Corte Suprema di Cassazione (Vrhovni kasacijski sud).
- 6 Prema rješenju kojim je upućen zahtjev za prethodnu odluku, društvo SIOT se, osim na žalbene razloge temeljene na nacionalnom pravu, pozvalo na razne žalbene razloge temeljene na, prvo, pravu Zajednice i, drugo, Općem sporazumu, pri čemu je u vezi sa spornim davanjima ustvrdilo da:
 - (1) se ne smiju smatrati sredstvom unutarnjeg oporezivanja, nego davanjima s učinkom istovrsnim carinama, što predstavlja povredu članka 12. i 13. Ugovora o EEZ-u;
 - (2) su nespojiva s pravilima o slobodi provoza predviđenima člankom V. Općeg sporazuma;
 - (3) su nespojiva s postupkom provoza u Zajednici kako je određen Uredbom br. 542/69 kao i sa sporazumom o provozu koji je Zajednica sklopila s Austrijom, a koji je stupio na snagu na temelju Uredbe br. 2813/72;
 - (4) utječu na trgovinsku politiku Zajednica pa stoga predstavljaju povredu članka 113. Ugovora o EEZ-u;
 - (5) ozbiljno narušavaju tržišno natjecanje, što je protivno članku 90. stavku 1. Ugovora o EEZ-u, u mjeri u kojoj javnim lučkim službama osiguravaju financijske koristi na teret privatnog poduzeća koje je ovlašteno upravljati i koristiti se vlastitim službama za odgovarajuće aktivnosti istovara.
- 7 Ocijenivši da su dotična davanja porezi na utovarenu i istovarenu robu i da se ubiru na svu takvu robu bez obzira na njezino podrijetlo ili odredište, Corte Suprema di Cassazione (Vrhovni kasacijski sud) presudio je da sporna davanja ne predstavljaju poreze pri uvozu, nego unutarnje poreze u smislu članka 95. Ugovora i članka III. Općeg sporazuma.
- 8 Na temelju tih ocjena Corte Suprema di Cassazione (Vrhovni kasacijski sud) zauzeo je stajalište da se u pogledu uredbe o provozu u Zajednici, Sporazuma o provozu s Austrijom, pravila o zajedničkoj trgovinskoj politici utvrđenih člankom 113. i pravila o tržišnom natjecanju koja su predmet članka 90. Ugovora, javljaju pitanja tumačenja na razini prava Zajednice.

- 9 Smatra da se pitanje javlja i u vezi s navodnom nespojivošću spornih davanja s člankom V. Općeg sporazuma o slobodi provoza. Budući da su Corte Suprema di Cassazione (Vrhovni kasacijski sud) i Sud u svojim odlukama zauzeli različita stajališta u vezi s unutarnjim učincima Općeg sporazuma, kao što je vidljivo iz presuda od 12. prosinca 1972. (International Fruit Company, 21-24/72, Zb., 1972., str. 1219.); od 24. listopada 1973. (Schlüterm 9/73, Zb., 1973., str. 1135.) i od 11. studenog 1975. (Nederlandse Spoorwegen, 38/75, Zb., 1975., str. 1439.), Corte Suprema di Cassazione (Vrhovni kasacijski sud) je mišljenja da je u ovom trenutku potrebno ponovno razmotriti to pitanje uzimajući u obzir činjenicu da je Zajednica stupila u obveze država članica iz Općeg sporazuma, kao što je to potvrdio Sud u gore navedenim presudama.
- 10 Kako bi razjasnio tu problematiku, Corte Suprema di Cassazione (Vrhovni kasacijski sud) postavio je sljedeća četiri prethodna pitanja:
- (a) Uvodno pitanje: Budući da je Zajednica stupila u obveze država članica iz Općeg sporazuma, smatraju li se odredbe tog sporazuma dijelom akata za čije tumačenje Sud ima, na temelju članka 177. Ugovora, nadležnost prethodnog odlučivanja čak i u slučaju kada je na nacionalnom sudu da ih primjenjuje ili na bilo koji način tumači u pogledu odnosa među strankama u svrhe drukčije od ocjenjivanja valjanosti ili nevaljanosti nekog akta Zajednice?
 - (b) Ako je odgovor na prethodno pitanje potvrđan: koji su učinci (i ako su oni nastupili u različitim razdobljima, koji je njihov vremenski redoslijed) unutar pravnog poretka Zajednice i pravnih poredaka država članica činjenice da je Zajednica stupila u obveze država članica iz Općeg sporazuma? Osobito, je li u svrhu izvođenja iz tog sporazuma osnove za tumačenje ili pravila za primjenu kasnijih nacionalnih odredaba koje su navodno protivne odredbama Općeg sporazuma nacionalni sud obavezan, uzimajući u obzir raspodjelu nadležnosti u skladu s člankom 177. Ugovora, zauzeti stajalište da Opći sporazum ima, osobito u pogledu u sljedećem pitanju spomenutih odredaba, samo učinak međunarodne obveze i da nema neposredan učinak u nacionalnom pravnom poretku ili pak da u odnosima među pojedincima ima neposredan učinak i da je u tom slučaju u položaju jednakovrijednosti ili nadređenosti s obzirom na nacionalne odredbe koje su mu protivne?
 - (c) Ako je odgovor na pitanje (a) potvrđan te bez obzira na odgovor na pitanje (b), kako bi se nacionalnom sudu dale smjernice relevantne za tumačenje nacionalnih odredaba: Je li – s obzirom na pravilo iz članka V. stavka 3. Općeg sporazuma u vezi s robom podrijetlom iz država koje nisu stranke tog sporazuma ali namijenjenoj tržištima država koje jesu njegove stranke – nacionalnom zakonodavcu zabranjeno, i ako jest, u okviru kojih ograničenja i pod kojim uvjetima, propisati naplatu davanja (kao što su proračunsko davanje na robu koja se istovaruje ili utovaruje u svim nacionalnim morskim lukama i lučko davanje na robu koja se istovaruje ili utovaruje samo u nekim od tih luka koje su određene u članku 2. prvom odnosno drugom stavku Uredbe-zakona br. 47 od 28. veljače 1974. preinačene u Zakon br. 117 od 16. travnja 1974.) kako na domaće proizvode ili proizvode koji se smatraju takvima tako i na uvezene proizvode prilikom istovara ili utovara te robe u morskim lukama države stranke Općeg sporazuma, dakle davanja koja se na uvezenu robu ubiru čak i u slučaju kada je roba, podrijetlom iz treće zemlje, na nacionalnom državnom

području samo u provozu jer je namijenjena tržištu druge države stranke Općeg sporazuma te čak i u slučaju kada – osobito što se tiče onih od navedenih davanja koja su propisana za određene luke kojima upravljaju samostalne javne službe kojima su ta davanja dijelom namijenjena – aktivnosti istovara, utovara i otpreme robe na tržište kojemu je ona u konačnici namijenjena obavlja isključivo gospodarski subjekt pomoću postrojenja i objekata koje je izgradio, kojima upravlja i koje održava sam gospodarski subjekt a da mu javna lučka služba pritom ne pruža nikakvu izravnu i posebnu uslugu?

(d) Bez obzira na odgovore na pitanja (a), (b) i (c):

- (1) Je li – s obzirom na načela pravnog poretka Zajednice u pogledu pravila tržišnog natjecanja i zajedničke trgovinske politike, a osobito pravila iz članka 90. stavka 1., odnosno članka 113. stavka 1. Ugovora, te u odnosu na posebno uređenje provoza u Zajednici predviđeno Uredbom Vijeća (EEZ) br. 342/69 od 18. ožujka 1969. i Uredbom Vijeća (EEZ) br. 2813/72 od 21. studenog 1972. – zakonodavcu Zajednice zabranjeno i, ako jest, u okviru kojih ograničenja i pod kojim uvjetima te s obzirom na koje zahtjeve, uključujući one formalne naravi, u pogledu podrijetla robe i njezina postupka provoza, propisati davanja (kao što su proračunsko davanje na robu koja se istovaruje ili utovaruje u svim nacionalnim morskim lukama i lučko davanje na robu koja se istovaruje ili utovaruje samo u nekim od tih luka koje su određene u članku 2. prvom odnosno drugom stavku Uredbe-zakona br. 47 od 28. veljače 1974. preinačene u Zakon br. 117 od 16. travnja 1974.) kako na domaće proizvode ili proizvode koji se smatraju takvima tako i na uvezene proizvode prilikom istovara ili utovara te robe u morskim lukama države stranke Općeg sporazuma, dakle davanja koja se na uvezenu robu ubiru čak i u slučaju kada je roba, podrijetlom iz treće zemlje, na nacionalnom državnom području samo u provozu jer je namijenjena tržištima Savezne Republike Njemačke i Republike Austrije te čak i u slučaju kada – osobito što se tiče onih davanja koja su propisana za određene luke kojima upravljaju samostalne javne službe kojima su ta davanja dijelom namijenjena – aktivnosti istovara, utovara i prosljeđivanja robe na tržište kojemu je ona u konačnici namijenjena obavlja isključivo gospodarski subjekt pomoću postrojenja i objekata koje je izgradio, kojima upravlja i koje održava sam gospodarski subjekt a da mu javna lučka služba pritom ne pruža nikakvu izravnu ili posebnu uslugu?
- (2) Ima li pojedinac, u slučaju zabrane tih davanja, pravo na tužbu pred nacionalnim sudom za povrat po toj osnovi plaćenih iznosa ili kako bi se suprotstavio zahtjevu države za plaćanje?

11 Budući da Ugovorom o EEZ-u nisu izriječno određena pravila o robi u provozu, Corte Suprema di Cassazione (Vrhovni kasacijski sud) se u prvom redu usmjerio na pitanje učinka i tumačenja Općeg sporazuma koji, za razliku od prava Zajednice, u svojem članku V. sadrži izričite odredbe u vezi s tim problemom. Corte Suprema di Cassazione (Vrhovni kasacijski sud) tek je podredno postavio pitanja o elementima prava Zajednice koji bi, prema njegovu mišljenju, mogli biti od značaja za taj problem, a to su članak 113. o zajedničkoj trgovinskoj politici, članak 90. o pravilima tržišnog

natjecanja za javna poduzeća, uredba o provožu u Zajednici i sporazum o provožu sklopljen s Austrijom.

- 12 Što se tiče primjene članka V. Općeg sporazuma, valja napomenuti da se prema članku XXIV. stavku 8. tog sporazuma Zajednica mora smatrati jedinstvenim carinskim područje jer je u skladu s člankom 9. Ugovora o EEZ-u utemeljena na načelu carinske unije. Iz toga proizlazi da su pravilima iz Općeg sporazuma uređeni samo odnosi Zajednice s drugim ugovornim stranama te da se ona ne mogu primjenjivati unutar same Zajednice.
- 13 Zbog toga Sud smatra uputnim prvo odrediti pravila za robu u provožu samo s obzirom na pravo Zajednice. Potom će prvo razmotriti četvrto pitanje (d) u vezi s trećim pitanjem (c), pri čemu će razlikovati pravila za robu u provožu namijenjenu državi članici, u ovom slučaju Saveznoj Republici Njemačkoj, od pravila primjenjivih na robu u provožu namijenjenu trećoj zemlji, odnosno Austriji.

Pravila o provožu u Zajednici

- 14 Pitanjem (d) Corte Suprema di Cassazione (Vrhovni kasacijski sud) pita je li obračun davanja na utovar ili istovar sve robe bez razlike koja je u provožu bez obzira na njezino podrijetlo ili odredište, spojiv s načelima na kojima se temelji pravni poredak Zajednice, a osobito je li u skladu s Uredbom br. 542/69 o provožu u Zajednici, ako aktivnosti istovara, utovara i otpreme na tržište kojemu je ona u konačnici namijenjena obavlja isključivo gospodarski subjekt korištenjem postrojenja i objekata koje je izgradio, kojima upravlja i koje održava taj gospodarski subjekt, pri čemu javna lučka služba ne pruža nikakvu izravnu ili posebnu uslugu.
- 15 Pitanjem (c) Corte Suprema di Cassazione (Vrhovni kasacijski sud) pita jesu li takva davanja spojiva s člankom V. stavkom 3. Općeg sporazuma.
- 16 Carinska unija, koja je uspostavljena dijelom drugim, glavom I., poglavljem 1. Ugovora o EEZ-u, nužno podrazumijeva osiguranje slobodnog kretanja robe među državama članicama. Ta sloboda ne bi sama po sebi bila potpuna kada bi države članice imale mogućnost na bilo koji način spriječiti ili ometati kretanje robe u provožu. Stoga valja priznati, kao posljedicu carinske unije i u uzajamnom interesu država članica, postojanje općeg načela slobode provoza robe u Zajednici. To načelo potvrđeno je između ostalog uporabom izraza „provoz” u članku 36. Ugovora.
- 17 S tim u vezi valja napomenuti da je upravo to opće načelo slobode bilo nadahnuće za Uredbu br. 542/69 o provožu u Zajednici kao i Uredbu Vijeća br. 222/77 od 13. prosinca 1976. (SL L 38, str. 1.) kojom je ova prva bila zamijenjena. Tim su uredbama određene razne upravne mjere namijenjene olakšanju provoza u Zajednici. Preambulama obiju uredbi zapravo se mjere poduzete u svrhu olakšavanja provoza povezuju s postojanjem carinske unije, jedinstvom carinskog područja i neophodnošću potpune slobode kretanja robe u Zajednici.
- 18 Osim toga valja naglasiti, kao što je Sud to već učinio u presudi od 13. prosinca 1973. (Diamantarbeiders, 37 i 38/73, Zb., 1973., str. 1609.), da iako je zabrana davanja s učinkom istovrsnim carinama navedena samo u odjeljku 1. poglavlja Ugovora o carinskoj uniji (članci 12. do 17.), odnosno u odjeljku koji se odnosi na proizvode koji su u državama članicama u slobodnom prometu, a ne u odjeljku 2. istoga poglavlja (članci 18. do 29.), koji se odnosi na proizvode neposredno uvezene iz treće zemlje, to

ne znači da se takva davanja mogu uvesti ili naplaćivati u pogledu ovih potonjih proizvoda. Kao što je isto tako bilo napomenuto u gore navedenoj presudi, uvođenjem zajedničke carinske tarife željelo se izjednačiti carinska davanja koja se na granicama Zajednice nameću na proizvode uvezene iz trećih zemalja, kako bi se izbjeglo svako preusmjeravanje trgovine u odnosima s tim državama i svako narušavanje slobodnog unutarnjeg prometa ili uvjeta tržišnog natjecanja. Zbog istih razloga, činjenica da iste odredbe ne sadrže nikakvu izričitu zabranu proвозnih davanja ne može značiti da države članice takva davanja mogu uvesti ili naplaćivati jer je već samo načelo na kojima su ona utemeljena nespojivo s carinskom unijom i, *a fortiori*, načelom slobode kretanja robe, koje je sâmi temelj zajedničkog tržišta.

- 19 Stoga valja priznati da bi države članice prekršile načelo slobode provoza u Zajednici kada bi na robu koja se u njihovom državnom području nalazi u provozu naplaćivale proвозna davanja ili bilo koje drugo davanje u vezi s provozom.
- 20 Međutim, naplata davanja koja predstavljaju troškove prijevoza ili troškove drugih usluga u vezi s provozom ne može se smatrati nespojivom s tako poimanom slobodom provoza.
- 21 S tim u vezi valja napomenuti da se razmatranje tih usluga ne smije ograničiti samo na usluge koje su u neposrednoj i posebnoj vezi s kretanjem robe, kao što je naznačeno u pitanju koje je postavio Corte Suprema di Cassazione (Vrhovni kasacijski sud). Troškovima prijevoza treba smatrati i davanja koja se temelje na općenitijim koristima koje proizlaze iz korištenja lučkih voda ili postrojenja za čiju su plovnost i održavanje zadužene javne službe.
- 22 Naposljetku valja reći da se, što se tiče poreznog uređenja robe u provozu, načela koja proizlaze iz prava Zajednice u bitnome podudaraju s pravilima koja u tom području proizlaze iz međunarodne ugovorne prakse.
- 23 Stoga na postavljeno pitanje valja odgovoriti da postojanje u okviru Zajednice carinske unije kojoj je svojstvena sloboda kretanja robe podrazumijeva slobodu provoza u Zajednici. Ta sloboda provoza znači da država članica ne može na robu koja je na njezinom državnom području u provozu prema drugoj državi članici ili iz nje naplaćivati proвозna davanja ili druga davanja u vezi s provozom. Međutim, naplata davanja ili pristojbi koji predstavljaju troškove prijevoza ili troškove drugih usluga u vezi s provozom ne može se smatrati nespojivom s tako definiranom slobodom provoza imamo li na umu da je u tu svrhu osim neposrednih ili posebnih usluga povezanih s kretanjem robe u obzir potrebno uzeti i općenitije koristi koje proizlaze iz korištenja lučkih voda ili postrojenja za čiju su plovnost i održavanje zadužene javne službe.
- 24 Na nacionalnom je sudu da, vodeći računa o svim okolnostima predmeta, odredi usklađenost spornih davanja s tako poimanom slobodom provoza.
- 25 S obzirom na prethodno navedeno, pitanje postavljeno u vezi s člankom 90. stavkom 1. bespredmetno je.

Pravila o provozu u odnosima s Austrijom

- 26 Pitanja (c) i (d), u mjeri u kojoj se odnose na sustav pravila o provozu nafte prema Austriji, u biti se tiču tumačenja pravila Zajednice o uspostavi zajedničke trgovinske politike, kako je određena člankom 113. Ugovora. Pitanjem (d) želi se saznati je li

naplata gore opisanih davanja spojiva s člankom 113. i Sporazumom o provozi između Zajednice i Austrije, koji je predmet Uredbe br. 2813/72, usvojene na temelju članka 113. Slijedom toga, pitanje (c) treba shvatiti tako da se njime želi saznati je li naplata spornih davanja na naftu namijenjenu Austriji spojiva s člankom V. stavkom 3. Općeg sporazuma s obzirom na činjenicu da je u pogledu Austrije Zajednica dužna poštovati odredbe Općeg sporazuma.

- 27 S tim u vezi valja primijetiti da Sporazum o provozi sklopljen s Austrijom ne sadrži nijednu posebnu obvezu među strankama u vezi s poreznim uređenjem robe u provozi. Stoga je jedina odredba koju u tom pogledu treba poštovati članak V. Općeg sporazuma čiji stavak 2. glasi: „se osigurava sloboda provoza preko državnih područja svih ugovornih strana [...] za robu u provozi prema državnom području drugih ugovornih strana ili iz njega”. Prema članku V. stavku 3., na koji se poziva Corte Suprema di Cassazione (Vrhovni kasacijski sud), između ugovornih strana zabranjena je naplata svih carina, prozovnih davanja ili drugih davanja u vezi s provozi, osim troškova prijevoza ili pristojbi u vezi s upravnim troškovima provoza ili s troškom pruženih usluga.
- 28 Budući da ta odredba, zbog razloga koje je Sud naveo u svojoj presudi od 12. prosinca 1972. (International Fruit Company, 21-24/72, Zb., 1972., str. 1219.) a koji i dalje vrijede, ne može u okviru prava Zajednice imati izravan učinak, pojedinci se na nju ne mogu pozivati kako bi osporavali naplatu davanja kao što je davanje na utovar i istovar robe koja je u provozi prema Austriji. To ni na koji način ne utječe na obvezu Zajednice da u svojim odnosima s trećim zemljama koje su ugovorne strane Općeg sporazuma osigura poštovanja njegovih odredaba.
- 29 Iako se odredbom članka 113. Ugovora Zajednici dodjeljuju nadležnosti koje joj omogućavaju poduzimanje svih odgovarajućih mjera u području zajedničke trgovinske politike, ona kao takva ipak ne sadrži dovoljno jasno pravno mjerilo koje bi omogućilo ocjenu osporavanih pravila o provozi.
- 30 Stoga na postavljeno pitanje valja odgovoriti da ne postoji pravilo na koje bi se pojedinci mogli pozvati kako bi za robu koja je u provozi prema Austriji osporavali naplatu davanja kao što su sporna davanja na utovar i istovar.
- 31 Dakle, budući da se članak V. Općeg sporazuma ne primjenjuje na provoz u Zajednici i da ta odredba nema izravan učinak u pogledu provoza prema Austriji, jasno je da su pitanja (a) i (b) bespredmetna.

Troškovi

- 32 Troškovi vlada Savezne Republike Njemačke, Francuske Republike, Talijanske Republike, Kraljevine Danske, Kraljevine Nizozemske, Ujedinjene Kraljevine i Komisije Europskih zajednica, koje su podnijele očitovanja Sudu, ne nadoknađuju se. Budući da ovaj postupak ima značaj prethodnog pitanja za stranke glavnog postupka pred sudom koji je uputio zahtjev, na tom je sudu da odluči o troškovima postupka.

Slijedom navedenog,

SUD,

odlučujući o pitanjima koja mu je rješenjem od 21. svibnja 1981. uputio Corte Suprema di Cassazione (Vrhovni kasacijski sud) odlučuje:

- 1. Postojanje u okviru Zajednice carinske unije kojoj je svojstvena sloboda kretanja robe podrazumijeva slobodu provoza u Zajednici. Ta sloboda provoza znači da država članica ne može na robu koja je na njezinom državnom području u provozu prema drugoj državi članici ili iz nje naplaćivati provozna davanja ili druga davanja u vezi s provozom.**

Međutim, naplata davanja ili pristojbi koji predstavljaju troškove prijevoza ili troškove drugih usluga u vezi s provozom ne može se smatrati nespojivom s tako definiranom slobodom provoza imamo li na umu da je u tu svrhu osim neposrednih ili posebnih usluga povezanih s kretanjem robe u obzir potrebno uzeti i općenitije koristi koje proizlaze iz korištenja lučkih voda ili postrojenja za čiju su plovnost i održavanje zadužene javne službe.

- 2. Ne postoji pravilo na koje bi se pojedinci mogli pozvati kako bi za robu koja je u provozu prema Republici Austriji osporavali naplatu davanja kao što je davanje na utovar ili istovar koje se u Italiji naplaćuje na temelju Uredbe-zakona br. 47 od 28. veljače 1974. preinačene u Zakon br. 117 od 16. travnja 1974.**

Objavljeno na javnoj raspravi u Luxembourg 16. ožujka 1983.

[Potpisi]

* Jezik postupka: talijanski